

ภาษาเป็นเครื่องมือใช้ในการสื่อความหมายความเข้าใจกันระหว่างมนุษย์ เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น¹ ซึ่งมีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ในสมัยโบราณมนุษย์สื่อความหมายและความเข้าใจกันด้วยภาษาพูดเป็นสำคัญ จึงปรากฏว่าการถ่ายทอดความคิด ความรู้โดยอาศัยการพูดเพียงอย่างเดียวทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ ดังจะเห็นได้จากวรรณกรรมหลาย ๆ เรื่องที่มนุษย์เคยเล่าสืบต่อกันมามีเค้าเรื่องแตกต่างกันออกไป และที่สูญหายไปเสียก็มาก ทำให้ชนรุ่นหลังไม่มีโอกาสได้ทราบความเป็นไปต่าง ๆ ในอดีต ทั้งนี้เพราะมิได้มีการจดบันทึกไว้เป็นหลักฐานนั่นเอง ต่อมาเมื่อโลกก้าวหน้ามากขึ้น มนุษย์จึงได้คิดเครื่องยึดเหนี่ยวสำหรับสืบต่อภาษาไว้ สิ่งนั้นได้แก่ตัวหนังสือ จึงเกิดมีภาษาเขียนขึ้น มีการกำหนดรูปศัพท์วางรูปคำให้เป็นระเบียบเป็นไปตามหลักไวยากรณ์ ช่วยให้มนุษย์สามารถบันทึกเหตุการณ์สำคัญ ๆ อันเป็นประโยชน์แก่ปวงชนในสมัยหลัง และช่วยให้ติดต่อสื่อสาร สื่อความหมายกันได้ แม้ในระยะทางไกล

การสื่อความหมายเป็นหัวใจของการใช้ภาษา เพราะทำให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง หรือผู้อ่านกับผู้เขียน²

การทำความเข้าใจกันด้วยภาษาเขียน ต้องมีการกำหนดตัวอักษรหรือสัญลักษณ์แทนเสียง และวิธีการเขียนสะกดการันต์เพื่อให้ผู้เขียนสามารถถ่ายทอดความคิดของตนลงเป็นตัวหนังสือ และผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายได้ การกำหนดตัวอักษรแทนเสียงและวิธีการเขียนสะกดการันต์จึงมีความสำคัญต่อการสื่อความหมายกันด้วยภาษาเขียน เพราะถ้าเขียนผิดไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹พระยาอนุমানราชชน, นิรุกติศาสตร์ภาค 1 (พระนคร: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2499), หน้า 24-25.

²ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, "การสื่อความหมาย," สื่อภาษา, ชุมชนภาษาไทยของครูสภา เอกสารหมายเลข 2, 3 (เมษายน, 2516), หน้า 22.

อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายคลาดเคลื่อน หรืออาจไม่เข้าใจความหมายเลยก็ได้ ผู้เขียนเคยทดลองสอนนักเรียนโดยการเขียนสื่อสารสะกดคำผิด ๆ ทำให้ได้ความหมายไม่ตรงตามต้องการ ผลสะท้อนกลับคือ นักเรียนไม่เข้าใจ

คำพูดในภาษานั้นจะต้องมีเสียงและความหมายแน่นอน จะออกเสียงเป็นคำพูดเอาเองตามอำเภอใจโดยไม่ได้นัดหมายกันไว้ก่อนไม่ได้ เพราะจะไม่เข้าใจกัน³ ในทำนองเดียวกันภาษาเขียนก็จะต้องมีการกำหนดแบบมาตรฐาน สำหรับใช้ในการเขียนหนังสือให้เป็นระเบียบแบบแผนเดียวกัน ในเรื่องการเขียนสะกดการันต์ทางราชการในสมัยหนึ่งได้กำหนดไว้ว่า "บรรดาหนังสือราชการและการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียน ให้ใช้ตัวสะกดตามระเบียบของพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เสมอไป"⁴ เนื่องจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็นหลักฐานที่เชื่อถือได้มากที่สุด⁵ เพราะพจนานุกรมฉบับนี้มีข้อประสงค์จะให้ เป็นแบบแผนในเรื่องการสะกดการันต์ ดังมีข้อความกล่าวไว้ในตอนหนึ่งว่า "...อีกประการหนึ่งวัตถุประสงค์ของการทำพจนานุกรมเล่มนี้ ทางราชการต้องการให้เป็นแบบฉบับของการเขียนหนังสือไทยที่จะใช้ในทางราชการ"⁶ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่จะต้องระมัดระวังการเขียนสะกดการันต์ให้ถูกต้องเป็นแบบฉบับเดียวกันตามพจนานุกรมฉบับนั้น

✎ การเขียนสะกดคำใดถูกต้อง จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความที่เขียนได้รวดเร็วและถูกต้อง ทั้งจะช่วยให้เกิดทัศนคติที่ดีแก่ผู้ที่ได้อ่านข้อความที่เขียนนั้นด้วย

³ กาชัย ทองหล่อ, หลักภาษาไทย (พระนคร: โรงพิมพ์รวมสาส์น, 2509), หน้า 190.

⁴ สำนักนายกรัฐมนตรี, ประกาศเรื่องระเบียบการใช้ตัวสะกด 5 พ.ค. 93.

⁵ รongรัตน อิศรภักดี, และ เพ็ญ กุสุมา ณ อยุธยา, วิชาครู คุรุสภา ภาษาไทย ตอน 1 (พระนคร: องค์การคุรุสภา, 2506), หน้า 123.

⁶ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (พระนคร: ราชบัณฑิตยสถาน, 2514), หน้า จ.

นอกจากนี้การสะกดตัวใดถูกต้องยังช่วยใหญ่เขียนเกิดความมั่นใจในตัวเอง ทุกครั้งที่เขียนจดหมายหรือข้อความใด ๆ ความสามารถในการเขียนสะกดใดถูกต้องอย่างคล่องแคล่ว จะช่วยใหญ่เขียนอธิบายความคิดเห็นตามที่ต้องการควยด้อยค่าที่ถูกต้องสละสลวยยิ่งขึ้น

ในปัจจุบันนี้อาจารย์สอนภาษาไทยหลายท่านได้พิจารณาเห็นว่านักศึกษามักเขียนสะกดตัวผิด⁷ จึงทำให้งานเขียนต่าง ๆ ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร บางครั้งการเขียนสะกดการันต์มีส่วนสำคัญมากถึงกับทำให้ผู้สมัครงานพลาดโอกาสไม่ได้เขาทำงานในตำแหน่งต่าง ๆ เนื่องจากการเขียนสะกดการันต์ผิดพลาดในจดหมายสมัครงาน เลวิส⁸ (Lewis) กล่าวไว้ว่า "เรามีโอกาสเขียนหนังสือสะกดตัวผิดไ้มาก ถ้าหากไม่ระมัดระวัง และการเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านมองความสามารถหรือคุณค่าของเราต่ำลงอย่างที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย" และในลักษณะเดียวกันนี้ ฮอร์น⁹ (Horn) ได้กล่าวไว้ว่า "การเขียนสะกดผิดนั้นทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าคุณเขียนไม่มีความสามารถ" เขาได้ทำการศึกษาเรื่องการเขียนสะกดคำในโรงเรียนมัธยมระดับชั้นสี่ถึงชั้นสิบสอง พบว่าเด็กมักเขียนตัวสะกดผิดกันมาก แสดงให้เห็นถึงความไม่เอาใจใส่ในการใช้ภาษาเขียน

✓สำหรับภาษาไทย อันเป็นภาษาประจำชาติไทย เป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจคนทั้งชาติ และเป็นเครื่องมือในการสื่อสารคิดต่อกันระหว่างคนไทยด้วยกัน มีความสำคัญในด้านต่าง ๆ เช่น การถ่ายทอดวัฒนธรรม การศึกษาเล่าเรียน

⁷ม.ล.ศุภ ชุมสาย, คุณภาพและปริมาณงานในตำแหน่งศาสตราจารย์ (กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ, 2505), หน้า 9.

⁸Norman Lewis, Correct Spelling Made Easy (Random House New York: 1963), p.7.

⁹Earnest Horn, Teaching Spelling (American Educational Research Assoc., Washington D.C., 1954), p.3.

การติดต่อสื่อสาร การประกอบอาชีพ การปกครอง¹⁰ ฯลฯ จึงควรแก่การเชิดชูรักษาไว้
 เป็นอย่างดีทุก ๆ วิธีทาง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงตระหนักดีในข้อนี้
 ดังจะอนุมานได้จากเอกสารฉบับหนึ่งคือข้อความในกระแสพระราชดำริจัดตั้งสมาคมภาษาไทย
 ทรงกล่าวถึงคุณสมบัติและกฎเกณฑ์ของผู้ที่จะเข้าเป็นสมาชิกว่า "๑. ต้องตั้งใจว่าจะไม่ใช้
 ภาษายาวเลวทรามที่เกิดขึ้นด้วยตนเองเป็นอันขาด..... ๔. จะลงโทษแก่ผู้ที่อยู่ในอำนาจ
 เช่น เสมียน ทนาย เขียนหนังสือที่มีคำผิดมาต้องให้ไปเรียนเสียใหม่ อย่าให้ยอมรับคำที่ผิดนั้น
 ว่าเป็นที่เข้าใจ"¹¹ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน ทรงมีความห่วงใยต่อภาษาไทย
 และเคยได้ทรงกล่าวถึงความสำคัญและปัญหาในการใช้ภาษาไว้ว่า "....ปัญหาเฉพาะในค่าน
 รักษาภาษานี้มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือออกเสียงให้
 ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบ
 เป็นประโยคนับเป็นปัญหาที่สำคัญ"¹²"

เนื่องจากความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ภาษาไทย
 เป็นวิชาพื้นฐานที่นักเรียนจะต้องเรียนตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนจนกระทั่งจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
 เพื่อให้ได้เด็ก "เห็นความสำคัญของภาษาไทยในฐานะที่เป็นภาษาของชาติ และให้สามารถ
 ใช้ภาษาไทยได้ดีทั้งใน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน"¹³ แม้กระนั้นก็ตาม

¹⁰ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, บันทึกการค้นคว้าภาษาไทย (พระนคร: โรงพิมพ์กรุงเทพ
 การพิมพ์, 2514), หน้า 1.

¹¹ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์, เอกสารประกอบการศึกษาวิชา
 ภาษาไทยประจำภาคแรก (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2508), หน้า 5.

¹² ชุมนุมภาษาไทย, คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, บันทึกการเสด็จ
 พระราชดำเนิน พระราชทานกระแสพระราชดำริ เรื่อง ปัญหาการใช้คำไทยเมื่อ 29
 กรกฎาคม 2504, หน้า 5.

¹³ กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2503
 (พระนคร: โรงพิมพ์บรรณาร, 2503), หน้า 3.

ผลก็ยังไม่ได้สมตามความมุ่งหมาย คนไทยยังใช้ภาษาไทยผิดพลาดอยู่อีกมากทั้งการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะการเขียนปรากฏว่านักเรียนยังเขียนหนังสือผิดกันมาก ✓

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

นักการศึกษาทั้งหลายต่างก็เห็นพ้องกันว่า ปัจจุบันนี้ผู้เรียนภาษาไทยยังเขียนสะกตกการันต์ผิดพลาดกันอยู่มาก เป็นส่วนก่อให้เกิดปัญหา ทำให้คุณค่าของภาษาค่อยไป และจุดสำคัญคือทำให้การสื่อสารสื่อความหมายผิดพลาดไปไต่ค้งกล่าวมาแล้ว จากประสบการณ์ของผู้เขียนซึ่งเคยเป็นครูสอนวิชาภาษาไทย และยังคงตระหนักถึงคุณค่าของการเขียนสะกตกการันต์ใหญ่ถูกต้องอยู่เสมอ พบว่านักเรียนมักเขียนสะกตกการันต์ผิดพลาดไปในรูปแบบต่าง ๆ ชาติความระมัดระวังและไม่มองเห็นความสำคัญในการเขียนสะกตกการันต์ใหญ่ถูกต้อง ทำให้ผลงานที่เขียนไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เสียคะแนนในการสอบ โดยเฉพาะแต่ในวิชาภาษาไทยเท่านั้น ยังมีผลไปถึงการเขียนบรรยายวิชาอื่น ๆ อีกด้วย ในสถานศึกษาบางแห่งครูผู้สอนมีส่วนร่วมสร้างนิสัยที่ไม่ดีในด้านความรู้สึกรับผิดชอบต่อการเขียนภาษาไทยให้แก่นักเรียน กล่าวคือมักปล่อยให้ละเลยเมื่อพบว่านักเรียนเขียนสะกตกการันต์ผิด ๆ ไม่พยายามชี้ให้นักเรียนเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการที่จะต้องเขียนสะกตกการันต์ใหญ่ถูกต้อง นักเรียนจึงกลายเป็นผู้เขียนผิดพลาดอยู่เสมอโดยไม่ระมัดระวัง มองข้ามความสำคัญข้อนี้ไป และไม่รู้สึว่าตนเป็นคนบกพร่องในการใช้ภาษา เขียนสะกตกการันต์ผิดพลาดแต่ประการใด ผู้เขียนต้องการให้ครูผู้สอนภาษาไทยทุกท่านได้ตระหนักในปัญหาข้อนี้ พยายามหาวิธีสอนและศึกษาลักษณะอันเป็นธรรมชาติของภาษาไทยเป็นอย่างดี เพื่อหยิบยกลักษณะเหล่านั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในการสร้างบทเรียนและแบบฝึกหัด เป็นการฝึกฝนให้เด็กของตนเกิดทักษะในการใช้ภาษาเขียนสะกตกการันต์คำไทยได้อย่างถูกต้อง แน่นยำ เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญในการใช้ภาษาขั้นต่อไป

ความยากลำบากในการเขียนสะกตกการันต์คำ อยู่ที่การใช้ตัวอักษรแทนเสียงของ ประการหนึ่ง และวิธีการเรียบเรียงตัวอักษรให้เป็นคำอีกประการหนึ่ง

ในการใช้ตัวอักษรแทนเสียงนั้น เป็นเรื่องที่น่าสังเกตเพราะภาษาไทยมีลักษณะพิเศษ

คือมีรูปวรรณยุกต์สำหรับบ่งบอกเสียงวรรณยุกต์ของคำต่าง ๆ คำบางคำมีรูปวรรณยุกต์กับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน เช่น คำว่า "คั้น" มีรูปวรรณยุกต์ " ˊ " แต่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงโท และไม่เพียงแต่เท่านั้น ยังไปพ้องเสียงกับคำว่า "ชั้น" ซึ่งมีรูปวรรณยุกต์กับเสียงวรรณยุกต์ตรงกัน คือรูปวรรณยุกต์ " ˊ " และเสียงวรรณยุกต์โท ทำให้เกิดความลำบากในการเลือกอักษรไปใช้แทนเสียงในคำต่าง ๆ และข้อที่น่าคิดอีกประการหนึ่งคือ สำเนียงของคำในภาษาถิ่นต่าง ๆ ยังมีเสียงแตกต่างออกไปจากสำเนียงของภาษาถิ่นภาคกลาง เสียงของคำบางคำในสำเนียงภาษากลางจะไปพ้องกับเสียงของคำอื่นในสำเนียงภาษาถิ่น ก่อให้เกิดความสับสนในเรื่องเสียงและความหมาย อันน่าจะก่อให้เกิดความยุ่งเหยิงในการเขียนคำของถิ่นภาษาถิ่น เช่น ในภาษาถิ่นภาคใต้กับภาษากลาง ภาษาภาคกลางออกเสียงคำว่า "จำ" เช่น สับประคหวานจำ ไปตรงกับเสียงของภาษาถิ่นภาคใต้ว่า "จ๋า" กลายเป็น สับประคจ๋าไป นอกจากนั้นยังมีคำอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาต่อไป

ในการใช้ตัวอักษรแทนเสียง ในภาษาไทยมีเสียงซึ่งใช้ตัวอักษรแทนได้หลายตัว หรือตัวอักษรตัวเดียวกันสามารถแทนเสียงได้หลายเสียง เช่น หน่วยเสียง /ท-/ คนพยางค์ มีตัวอักษรแทนได้หลายตัว คือ ท ฑ ฒ ท ตัวอย่างเช่น ทาน เชน เฒ่า ฒนทา เป็นต้น

หรือหน่วยเสียงบางหน่วยเสียง เมื่อเป็นตัวสะกดก็ใช้พยัญชนะแทนได้หลายตัวเช่น หน่วยเสียง /-น/ อาจใช้ ญ ณ น ร ล ห ใ ตัวอย่างเช่น ชาญ คุณ งาน การ กาด กาท เป็นต้น คำพ้องเสียงในรูปต่าง ๆ จึงเป็นปัญหาในการเขียนสะกดคำ การนำเอาคำพ้องเสียงไปประกอบกับรูปคำอื่น ๆ เพื่อแสดงความหมายของคำ จะช่วยในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องได้ยิ่งขึ้น

และมีพยัญชนะหลายตัวซึ่งตัวมันเองสามารถแทนได้หลายเสียงเช่น /ฆ/ แทนเสียง /คอ/ ในคำว่า "ฆา" และแทนเสียง /กอ/ ในคำว่า "เมฆ" หรือ /ทร/ แทนเสียง /ซอ/ ในคำว่า "ทราย" แต่แทนเสียง /ทรอ/ ในคำว่า "นิทร่า" เป็นต้น

ความยุ่งยากในการเขียนเหล่านี้จึงชี้ให้เห็นถึงความซับซ้อน อันจะก่อให้เกิดการเขียนสะกดคำผิดพลาดได้ง่าย นอกจากนั้นยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีกมากที่ทำให้การเขียนสะกด

การันต์ผิด

เมื่อเป็นที่ประจักษ์กันแล้วว่านักเรียนมักเขียนหนังสือผิดกันมาก และรูปคำผิดก็มีแบบต่าง ๆ กัน ตลอดจนการค้นคว้าสาเหตุในการเขียนผิดก็มีเพียงข้อสันนิษฐาน ยังไม่เคยได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยจากนักเรียนผู้เขียนผิดจริง ๆ จึงยังไม่อาจหาหลักฐานอันแท้จริงสำหรับพออ้างอิงได้ ชาวเขาจึงได้พิจารณาเลือกศึกษาค้นคว้าในปัญหานี้ โดยเลือกศึกษานักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อันเป็นชั้นตัวประโยคระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้เรียนการเขียนสะกดตัวมานานพอสมควร มุ่งศึกษาค้นคว้าหาข้อเท็จจริงในการเขียนสะกดการันต์คำไทย เพื่อจะได้เป็นแนวทางในอันที่จะแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอนให้ถูกต้องตามหลักวิชาการยิ่งขึ้น และจากการวิจัยศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะทำให้

1. สามารถประมวลหาสาเหตุต่าง ๆ ในการทำให้เขียนสะกดการันต์ผิดพลาดนั้นได้อย่างมีกฎเกณฑ์
2. ได้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสมรรถภาพในการเขียนสะกดการันต์ของนักเรียนในระดับชั้นนี้
3. ผลจากการประเมินที่มาของการสะกดผิด จะเป็นส่วนช่วยให้ครูผู้สอนมองเห็นปัญหาเรื่องการเขียนสะกดการันต์ผิด และใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
4. ได้ใช้เป็นหลักฐานประกอบในการพิจารณาจัดทำหลักสูตร แบบเรียน และประมวลการสอนวิชาภาษาไทย โดยเฉพาะในเรื่องแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเขียนสะกดคำซึ่งสำเนียงภาษากลางออกเสียงพ้องกับเสียงของคำอื่นในภาษาถิ่นภาคใต้
2. เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการเขียนสะกดการันต์คำและสมรรถภาพในการเขียนสะกดการันต์คำไทย ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้

3. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะของการสะกดคือนักเรียนเขียนคำผิดในลักษณะใดบ้าง
4. เพื่อศึกษาเหตุผลเหตุแห่งการเลือกเขียนสะกดการันต์คำของนักเรียนในระดับชั้นนี้
5. เพื่อนำผลการศึกษาค้นคว้าเป็นข้อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนเขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้องตามหลักวิชายิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1. ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดการันต์
2. วิเคราะห์รูปการเขียนผิดในแบบต่าง ๆ
3. ศึกษาเหตุผลที่ทำให้เขียนสะกดการันต์ผิด
4. ศึกษาเฉพาะนักเรียนที่กำลังเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2516 ของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ โดยสุ่มตัวแทนจากภาคการศึกษา 3 คือ จังหวัดสงขลา นครศรีธรรมราช พัทลุง สุราษฎร์ธานี และ ชุมพร

คำจำกัดความเฉพาะศัพท์

1. ความสามารถในการเขียนสะกดการันต์ หมายถึงความสามารถในการเรียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในการเขียนคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2493
2. รูปแบบการเขียนผิด หมายถึง คำผิดที่นักเรียนเขียนสะกดการันต์จริง ๆ แตกต่างกันไป และผิดแปลกไปจากรูปคำที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2493
3. เหตุที่ทำให้เขียนสะกดการันต์ผิด หมายถึง เหตุผลที่เด็กแสดงให้ปรากฏว่า เพราะเหตุใดเขาจึงเขียนสะกดการันต์คำนั้น ๆ ไปเช่นนั้น
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง นักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2516 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ รวม 400 คน จากจังหวัดสงขลา นครศรีธรรมราช พัทลุง สุราษฎร์ธานี และชุมพร